

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

29. března 2011 *

Ve věci C-96/09 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 4. března 2009,

Anheuser-Busch Inc., se sídlem v Saint Louis (Spojené státy), zastoupená V. von Bomhard a B. Goebelen, Rechtsanwälte,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Budějovický Budvar, národní podnik, se sídlem v Českých Budějovicích (Česká republika), zastoupený F. Fajgenbaumem, T. Lachacinskim, C. Petschem a S. Scully-Logothetim, avocats,

žalobkyně v prvním stupni,

Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupený A. Folliard-Monguiralem, jako zmocněncem,

žalovaný v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot (zpravodaj), K. Schiemann a D. Šváby, předsedové senátů, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, E. Levits, U. Löhmus, M. Safjan a M. Berger, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,
vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. června 2010,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. září 2010,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Anheuser-Busch Inc. (dále jen „Anheuser-Busch“) domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských

společensví (nyní Tribunál) ze dne 16. prosince 2008, Budějovický Budvar v. OHIM – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06, Sb. rozh. s. II-3555, dále jen „napadený rozsudek“), kterým vyhověl žalobám podaným společností Budějovický Budvar, národní podnik (dále jen „Budvar“) proti rozhodnutím druhého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 14. června 2006 (věc R 234/2005-2) a 28. června 2006 (věci R 241/2005-2 a R 802/2004-2), jakož i ze dne 1. září 2006 (věc R 305/2005-2) (dále jen „sporná rozhodnutí“), týkajícím se námitkových řízení ohledně přihlášek označení „BUD“ jako ochranné známky Společensví podaných společností Anheuser-Busch.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 2 Články 1 až 5 Lisabonské dohody na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu ze dne 31. října 1958, revidované ve Stockholmu dne 14. července 1967 a pozměněné dne 28. září 1979 (*United Nations Treaty Series*, sv. 828, č. 13172, s. 205, dále jen „Lisabonská dohoda“) stanoví:

„Článek 1

1. Země, jichž se tato Dohoda týká, tvoří Zvláštní unii v rámci Unie na ochranu průmyslového vlastnictví.

2. Zavazují se podle podmínek této Dohody chránit na svých územních [územích] označení původu výrobků jiných zemí Zvláštní unie, která jsou uznávána a chráněna z tohoto titulu v zemi původu a zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví [...], o kterém pojednává Úmluva zřizující Světovou organizaci duševního vlastnictví [WIPO].

Článek 2

1. Ve smyslu této Dohody se rozumí pod pojmem označení původu zeměpisný název země, oblasti nebo místa sloužící k označení, odkud pochází výrobek, jehož jakost anebo znaky jsou dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, čítaje v to činitele přírodní a činitele lidské.
2. Zemí původu je ta země, jejíž jméno nebo jméno její krajiny nebo místa tvoří označení původu, které poskytlo výrobku jeho obecnou známost.

Článek 3

Ochrana se zajišťuje proti veškerému přisvojování nebo napodobování, i když pravý původ výrobku je označen nebo i když označení je použito v překladu nebo je doprovázeno výrazy, jako např. ‚druh‘, ‚typ‘, ‚způsob‘, ‚imitace‘ nebo pod.

Článek 4

Ustanovení této Dohody nikterak nevyklučují již platnou ochranu označení původu poskytovanou v jednotlivých zemích této Zvláštní unie na podkladě jiných mezinárodních ujednání, jako např. Pařížské úmluvy ze dne 20. března 1883 na

ochranu průmyslového vlastnictví a jejích pozdějších revizí a Madridské dohody ze dne 14. dubna 1891 o potlačování falešného nebo klamavého označení původu a jejích pozdějších revizí, nebo na podkladě národního zákonodárství nebo právní vědy [nebo judikatury].

Článek 5

1. Označení původu se zapíše u Mezinárodního úřadu na žádost úřadů zemí Zvláštní unie na jméno osob fyzických nebo právnických, veřejných nebo soukromých, oprávněných užívat těchto označení podle jejich národního zákonodárství.
2. Mezinárodní úřad oznámí neprodleně zápisy úřadům členských zemí Zvláštní unie a uveřejní je v periodicky vydávaném věstníku.
3. Úřady zemí mohou prohlásit s udáním důvodů, že nemohou zajistit ochranu určitého označení původu, jehož zápis jim bude oznámen, pokud jejich prohlášení bude doručeno Mezinárodnímu úřadu ve lhůtě jednoho roku ode dne přijetí oznámení o zápisu. Toto prohlášení nemůže v dotyčné zemi způsobit újmu jiným formám ochrany označení, na něž by si oprávněný žadatel mohl činit nárok ve smyslu ustanovení výše uvedeného článku 4.

[...]"

- 3 Pravidla 9 a 16 prováděcího řádu k Lisabonské dohodě, který vstoupil v platnost dne 1. dubna 2002, stanoví následující:

„Pravidlo 9

Prohlášení o odmítnutí

- 1) Prohlášení o odmítnutí ochrany musí být oznámeno Mezinárodnímu úřadu příslušným orgánem smluvní země, pro niž je odmítnutí vydané, a musí být tímto orgánem podepsáno.

[...]

Pravidlo 16

Neplatnost

- 1) Jestliže jsou účinky mezinárodního zápisu ve smluvní zemi prohlášeny za neplatné a neplatnost již nemůže být předmětem žádného opravného prostředku, musí být neplatnost oznámena Mezinárodnímu úřadu příslušným orgánem smluvní strany. [...]

[...] (*neoficiální překlad*)“

- 4 Dne 10. března 1975 bylo označení původu „bud“ zapsáno na základě Lisabonské dohody u WIPO pod č. 598, a to pro pivo.

Dvoustranné smlouvy

Dvoustranná smlouva

- 5 Dne 11. června 1976 uzavřely Rakouská republika a Československá socialistická republika smlouvu o ochraně údajů o původu, označení původu a jiných označení zemědělských a průmyslových výrobků odkazujících na původ (dále jen „dvoustranná smlouva“).
- 6 Po svém schválení a ratifikaci byla dvoustranná smlouva zveřejněna v *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* ze dne 19. února 1981 (BGBl. 75/1981). V souladu se svým čl. 16 odst. 2 dvoustranná smlouva vstoupila v platnost dne 26. února 1981 na dobu neurčitou.
- 7 Článek 1 dvoustranné smlouvy stanoví:

„Každý ze smluvních států se zavazuje učinit veškerá opatření nutná k tomu, aby účinným způsobem chránil proti nekalé soutěži v obchodním styku údaje o původu, označení původu a jiná označení zemědělských a průmyslových výrobků odkazujících na původ, která spadají pod skupiny uvedené v článku 5 a jsou blíže označena v Dohodě podle článku 6, jakož i jména a vyobrazení zmíněná v člancích 3, 4 a 8 odstavci 2.“

8 Podle článku 2 dvoustranné smlouvy:

„Pod údaji o původu, označeními původu a jinými označeními odkazujícími na původ se ve smyslu této Smlouvy rozumí všechny odkazy, které se přímo nebo nepřímo vztahují na původ výrobku. Takový odkaz tvoří v zásadě zeměpisné označení. Mohou jej tvořit i jiné údaje, jestliže příslušné obchodní kruhy země původu v nich spatřují v souvislosti s takto označeným výrobkem odkaz na zemi, kde byl výrobek zhotoven. Uvedená označení mohou vedle odkazu na původ z určité zeměpisné oblasti obsahovat též údaje o jakosti příslušného výrobku. Tyto zvláštní vlastnosti výrobků jsou podmíněny výhradně nebo převážně zeměpisnými nebo lidskými činiteli.“

9 Článek 3 odst. 1 dvoustranné smlouvy stanoví:

„[...] československá označení uvedená v Dohodě podle článku 6 se vyhrazují v Rakouské republice výhradně československým výrobkům.“

10 Článek 5 odst. 1 bod B.2 dvoustranné smlouvy zmiňuje pivo ve skupinách českých výrobků, na které se vztahuje ochrana zavedená touto smlouvou.

11 Podle článku 6 dvoustranné smlouvy:

„Označení jednotlivých výrobků, která splňují předpoklady článků 2 a 5, která požívají ochrany podle této smlouvy, a nejsou tudíž označeními druhu, budou uvedena v Dohodě, již uzavřou vlády obou smluvních států.“

Dvoustranná dohoda

12 V souladu s článkem 6 dvoustranné smlouvy byla dne 7. června 1979 uzavřena dohoda o provádění této smlouvy (dále jen „dvoustranná dohoda“, a společně s dvoustrannou smlouvou dále jen „dotčené dvoustranné smlouvy“).

13 Příloha B dvoustranné dohody uvádí:

„Československá označení zemědělských a průmyslových výrobků

[...]

B Výživa a zemědělství (bez vín)

[...]

2. Pivo

Česká socialistická republika

[...]

Bud

[...]“

Právo Unie

- 14 Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1) bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, p. 1). Nicméně na projednávaný spor se nadále vztahuje nařízení č. 40/94, ve znění vyplývajícím z nařízení Rady (ES) č. 422/2004 ze dne 19. února 2004 (Úř. věst. L 70, s. 1, dále jen „nařízení č. 40/94“).
- 15 Článek 8 nařízení č. 40/94, nadepsaný „Relativní důvody pro zamítnutí zápisu“, v odstavci 4 stanoví:

„Na základě námitek majitele nezapsané ochranné známky nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, jehož význam není pouze místní, se přihlášená ochranná známka nezapíše, pokud podle právních předpisů Společenství nebo práva členského státu, které se na toto označení vztahují,

- a) práva k tomuto označení vznikla přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství, případně přede dnem práva přednosti, uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství;
- b) toto označení poskytuje svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.“

16 Článek 43 odst. 2 a 3 téhož nařízení stanoví:

„2. Na žádost přihlašovatele je majitel starší ochranné známky Společenství, který podal námitky, povinen předložit důkaz o tom, že po dobu [během] pěti let před zveřejněním přihlášky ochranné známky Společenství byla starší ochranná známka na území Společenství skutečně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a které uvádí pro odůvodnění námitek, nebo důkaz o existenci řádných důvodů pro její neužívání, pokud je k tomuto dni starší ochranná známka Společenství zapsána nejméně po dobu pěti let. Nejsou-li takové důkazy předloženy, námitky se zamítnou. Byla-li starší ochranná známka užívána pouze pro některé z výrobků nebo služeb, pro které je zapsána, považuje se pro účely projednání námitek za zapsanou pouze pro tyto výrobky nebo služby.

3. Odstavec 2 se vztahuje i na starší národní ochranné známky uvedené v čl. 8 odst. 2 písm. a), přičemž užívání na území Společenství je nahrazeno užíváním na území členského státu, kde požívá starší národní známka ochrany.“

17 Podle čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94:

„V průběhu řízení zkoumá úřad skutečnosti z moci úřední; v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však úřad při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky.“

Skutečnosti předcházející sporu

- 18 Skutečnosti předcházející sporu předloženému Soudu, jak je popisuje napadený rozsudek, lze shrnout následovně.
- 19 Společnost Anheuser-Busch, Inc., podala dne 1. dubna 1996, 28. července 1999, 11. dubna 2000 a 4. července 2000 k OHIM čtyři přihlášky obrazové a slovní ochranné známky BUD jako ochranné známky Společenství pro určité druhy výrobků, mezi nimi pro piva, náležející do tříd 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 a 42 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků.
- 20 Společnost Budvar podala dne 5. března 1999, 1. srpna 2000, 22. května 2001 a 5. června 2001 námítky na základě článku 42 nařízení č. 40/94, a to pro všechny výrobky specifikované v přihláškách.
- 21 Na podporu svých námitek společnost Budvar zaprvé uplatňovala na základě čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 existenci starší ochranné známky, a to mezinárodní obrazové ochranné známky Bud (č. 361 566), zapsané pro pivo s účinkem pro Rakousko, Benelux a Itálii.
- 22 Společnost Budvar zadruhé uplatňovala na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 existenci označení „bud“, jak je chráněno ve Francii, Itálii a Portugalsku na základě Lisabonské dohody a v Rakousku na základě dotčených dvoustranných smluv.

- 23 Rozhodnutím ze dne 16. července 2004 námitkové oddělení OHIM vyhovělo námitkám podaným proti zápisu přihlášené ochranné známky ohledně „restaurační, barové a vinárenské služby“ (třída 42), kterých se týkala přihláška ze dne 4. července 2000, jelikož mělo zejména za to, že společnost Budvar prokázala, že má právo k označení původu „bud“ ve Francii, Itálii a Portugalsku.
- 24 Rozhodnutími ze dne 23. prosince 2004 a ze dne 26. ledna 2005 námitkové oddělení zamítlo námitky podané proti zápisu ochranných známek, které jsou předmětem tří ostatních přihlášek, jelikož mělo v podstatě za to, že nebylo prokázáno, že označení původu „bud“, pokud jde o Francii, Itálii, Rakousko a Portugalsko, je označením užívaným v obchodním styku, jehož význam není pouze místní.
- 25 Námitkové oddělení, které dospělo k tomuto závěru, usoudilo, že je třeba použít tatáž kritéria, jako jsou kritéria stanovená v čl. 43 odst. 2 nařízení č. 40/94, vykládaném ve světle pravidla 22 odst. 2 a 3 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1041/2005 ze dne 29. června 2005 (Úř. věst. L 172, s. 4, dále jen „nařízení č. 2868/95“); tato kritéria se týkají důkazu o „skutečném užívání“ starších ochranných známek, na nichž jsou založeny námitky.
- 26 Společnost Budvar poté podala tři odvolání proti rozhodnutím námitkového oddělení OHIM ze dne 23. prosince 2004 a 26. ledna 2005, jakož i proti rozhodnutí téhož oddělení ze dne 16. července 2004 v rozsahu, v němž zamítlo námitky týkající se ostatních služeb spadajících do tříd 35, 38, 41 a 42.
- 27 Společnost Anheuser-Busch podala odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení OHIM ze dne 16. července 2004 v rozsahu, v němž částečně vyhovělo námitkám podaným společností Budvar.

- 28 Rozhodnutími ze dne 14. června 2006, 28. června 2006 a 1. září 2006 druhý odvolací senát OHIM zamítl odvolání podaná společností Budvar proti rozhodnutím námitkového oddělení OHIM ze dne 23. prosince 2004 a 26. ledna 2005. Rozhodnutím vydaným dne 28. června 2006 uvedený senát vyhověl odvolání, které podala společnost Anheuser-Busch proti rozhodnutí námitkového oddělení OHIM ze dne 16. července 2004, a námitky podané společností Budvar zamítl v plném rozsahu.
- 29 Ve sporných rozhodnutích odvolací senát zaprvé uvedl, že se zdá, že společnost Budvar pro odůvodnění svých námitek již neodkazuje na mezinárodní obrazovou ochrannou známku č. 361 566, ale že odkazuje pouze na označení původu „bud“.
- 30 Zadruhé měl odvolací senát v podstatě za to, že je stěží představitelné, že by označení „BUD“ mohlo být považováno za označení původu, ba dokonce za nepřímé označení zeměpisného původu. Vyvodil z toho, že námitkám nelze podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 vyhovět na základě práva prezentovaného jako označení původu, které jím ve skutečnosti není.
- 31 Zatřetí měl odvolací senát, který použil *per analogiam* ustanovení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a pravidlo 22 nařízení č. 2868/95, za to, že důkazy, které poskytla společnost Budvar o užívání označení původu „bud“ ve Francii, v Itálii, v Rakousku a v Portugalsku, nejsou dostatečné.
- 32 Konečně měl odvolací senát za to, že námitky musely být rovněž zamítnuty z důvodu, že společnost Budvar neprokázala, že dotčené označení původu jí přiznává právo zakázat užívání výrazu „bud“ jakožto ochranné známky ve Francii nebo v Rakousku.

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

- 33 Podáními došlými kanceláři Soudu dne 26. srpna 2006 (věc T-225/06), 15. září 2006 (věc T-255/06 a T-257/06) a 14. listopadu 2006 (věc T-309/06) podala společnost Budvar žaloby na zrušení sporných rozhodnutí.
- 34 Společnost Budvar uvedla v zásadě jediný důvod vycházející z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, který má dvě části.
- 35 V rámci první části společnost Budvar zpochybnila závěr odvolacího senátu, podle něhož označení „BUD“ nemůže být považováno za označení původu. V rámci druhé části společnost Budvar zpochybnila posouzení téhož senátu, podle něhož v projednávaném případě nejsou splněny podmínky uvedené v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 36 Ohledně první části uvedeného žalobního důvodu Soud v bodě 82 napadeného rozsudku poukázal na to, že pro účely přezkumu sporných rozhodnutí je třeba rozlišovat mezi označením původu „bud“ zapsaným na základě Lisabonské dohody a označením „bud“ chráněným na základě dvoustranné smlouvy.
- 37 Zprv k označení původu zapsanému na základě Lisabonské dohody Soud nejprve uvedl v bodě 87 napadeného rozsudku toto:

„V projednávaném případě bylo označení původu ‚bud‘ (č. 598) zapsáno dne 10. března 1975. Francie ve lhůtě jednoho roku od ode dne přijetí oznámení o zápisu neprohlásila, že nemůže zajistit ochranu uvedeného označení původu. Mimoto v okamžiku

přijetí [sporných] rozhodnutí byly účinky dotčeného označení původu prohlášeny za neplatné rozsudkem tribunal de grande instance ve Štrasburku [Francie] ze dne 30. června 2004. Jak však vyplývá z písemností předložených v rámci diskuze, společnost Budvar proti tomuto rozsudku podala odvolání, přičemž toto odvolání má odkladný účinek. Z toho vyplývá, že v okamžiku přijetí [sporných] rozhodnutí účinky dotčeného označení původu ve Francii nebyly prohlášeny za neplatné na základě rozhodnutí, proti němuž již nelze podat opravný prostředek.“

38 V bodě 88 napadeného rozsudku Soud připomněl svou judikaturu, podle níž platnost národní ochranné známky nemůže být zpochybněna v rámci řízení o zápisu ochranné známky Společenství, jelikož právo Unie upravující ochranné známky nenahrazuje právní předpisy členských států o ochranných známkách.

39 V bodě 89 uvedeného rozsudku z toho dovedil, že systém zavedený nařízením č. 40/94 předpokládá, že OHIM bude brát v úvahu existenci starších práv chráněných na národní úrovni.

40 V bodě 90 napadeného rozsudku z toho Soud vyvodil následující závěr:

„Jelikož účinky označení původu ,bud‘nebyly ve Francii s konečnou platností prohlášeny za neplatné, měl odvolací senát na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 zohlednit relevantní vnitrostátní právní předpisy a zápis provedený na základě Lisabonské dohody, aniž by mohl zpochybnit skutečnost, že uplatňované starší právo představuje ,označení původu““

- 41 Konečně, v bodě 91 napadeného rozsudku Soud dodal, že pokud měl odvolací senát vážné pochybnosti ohledně kvalifikace staršího práva jako „označení původu“, a tedy ohledně ochrany, kterou mu je třeba přiznat na základě uplatněných vnitrostátních právních předpisů, zatímco právě tato otázka byla předmětem soudního řízení ve Francii, měl na základě pravidla 20 odst. 7 písm. c) nařízení č. 2868/95 možnost do doby, než bude v tomto ohledu vydán pravomocný rozsudek, námitkové řízení přerušit.
- 42 Soud tedy v bodě 92 napadeného rozsudku rozhodl, že odvolací senát porušil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 tím, že měl nejprve za to, že uplatňované starší právo, zapsané na základě Lisabonské dohody, není „označením původu“, dále tím, že měl za to, že otázka, zda je označení „BUD“ pokládáno za označení původu chráněné zejména ve Francii, má „druhořadý význam“, a konečně tím, že dospěl k závěru, že na tomto základě námitkám nelze vyhovět.
- 43 Zadruhé k označení „bud“ chráněnému na základě dotčených dvoustranných smluv Soud v bodě 93 napadeného rozsudku uvedl, že z uvedených smluv nevyplývá, že označení „BUD“ bylo specificky určeno jako „označení původu“.
- 44 V bodě 94 napadeného rozsudku Soud dospěl k závěru, že z článku 2 dvoustranné smlouvy vyplývá, že tato smlouva vychází z širší definice, než je definice použitá odvolacím senátem, jelikož k tomu, aby mohly být dotyčné údaje nebo označení vyjmenovány ve dvoustranné smlouvě a z tohoto důvodu požívaly ochrany přiznané uvedenou smlouvou, stačí, že se vztahují přímo nebo nepřímě k původu výrobku.

- 45 V tomto ohledu Soud v bodě 95 napadeného rozsudku rozhodl, že odvolací senát se dopustil dvou pochybení, prvního, když měl nesprávně za to, že označení „BUD“ je specificky chráněno jako „označení původu“ na základě dotčených dvoustranných smluv, a druhého tím, že v každém případě použil definici „označení původu“, která neodpovídá definici označení chráněných na základě těchto smluv.
- 46 Soud poté v bodě 96 napadeného rozsudku rozhodl, že skutečnost, že společnost Budvar mohla prezentovat uplatňované právo jako „označení původu“, nebránila odvolacímu senátu v tom, aby provedl úplné posouzení předložených skutečností a písemností, jelikož omezení skutkového základu přezkumu prováděného OHIM nevylučuje, aby OHIM vzal v úvahu, kromě skutečností výslovně uváděných účastníky námitkového řízení, skutečnosti všeobecně známé, tedy skutečnosti, které může znát každý nebo se kterými je možno se seznámit ze všeobecně přístupných zdrojů.
- 47 V bodě 97 napadeného rozsudku Soud dospěl k závěru, že odvolací senát porušil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 tím, že měl nejprve za to, že uplatňované starší právo, chráněné na základě dvoustranné smlouvy, není „označením původu“ podle definice použité odvolacím senátem, dále tím, že měl za to, že otázka, zda je označení „BUD“ pokládáno za označení původu chráněné zejména v Rakousku, má „druhořadý význam“, a konečně tím, že dospěl k závěru, že na tomto základě námitkám nelze vyhovět.
- 48 V bodě 98 uvedeného rozsudku Soud navíc poukázal na to, že dotčené dvoustranné smlouvy v Rakousku stále ještě vyvolávají účinky pro účely ochrany označení „bud“, a vycházel přitom zejména z toho, že ve sporech probíhajících v Rakousku nebylo vydáno konečné soudní rozhodnutí. Soud tak rozhodl, že odvolací senát měl na základě

čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 zohlednit starší právo uplatňované společností Budvar, aniž mohl zpochybnit samotnou kvalifikaci uvedeného práva.

- 49 Soud proto v bodě 99 napadeného rozsudku vyhověl první části jediného žalobního důvodu vycházející z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 50 Pokud jde o druhou část tohoto žalobního důvodu, týkající se uplatnění podmínek uvedených v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, Soud nejprve přezkoumal výtku vztahující se k podmínkám týkajícím se užívání označení, jehož význam není pouze místní, v obchodním styku.
- 51 Zprvė ohledně podmínky užívání označení „BUD“ v obchodním styku Soud nejprve v bodě 160 napadeného rozsudku připomněl, že odvolací senát v napadených rozhodnutích použil *per analogiam* čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a požadavek důkazu o „skutečném“ užívání staršího práva stanovený tímto odstavcem 2.
- 52 V bodě 163 napadeného rozsudku Soud poté rozhodl, že účel a podmínky související s důkazem o skutečném užívání starší ochranné známky jsou odlišné od účelu a podmínek týkajících se důkazu o užívání označení uvedeného v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 v obchodním styku, zvláště pokud jde jako v projednávaném případě o označení původu zapsané na základě Lisabonské dohody nebo o označení původu chráněné na základě dotčených dvoustranných smluv.

53 V tomto ohledu Soud v bodech 164 až 167 napadeného rozsudku konstatoval, že:

- čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 se netýká „skutečného“ užívání označení uplatňovaného na podporu námitek;

- v rámci čl. 9 odst. 1 nařízení č. 40/94, jakož i čl. 5 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 První směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř.věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92), mají Soudní dvůr a Soud ustáleně za to, že označení se užívá v „obchodním styku“, jestliže k tomuto užívání dochází v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a nikoli v soukromé oblasti (viz zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 12. listopadu 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, Recueil s. I-10273, bod 40);

- použití ustanovení čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 *per analogiam* by znamenalo, že by se na označení, kterých se týká čl. 8 odst. 4, vztahovaly podmínky specificky související s ochrannými známkami a rozsahem jejich ochrany. Toto posledně uvedené ustanovení obsahuje kromě toho dodatečnou podmínku, která není stanovena v čl. 8 odst. 1 písm. b) téhož nařízení, týkající se prokázání toho, že označení přiznává podle právních předpisů dotyčného členského státu právo zakázat užívání pozdější ochranné známky;

- toto použití uvedeného čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 *per analogiam* vedlo odvolací senát k tomu, že pouze přezkoumal užívání dotčeného označení ve Francii, v Itálii, v Rakousku a v Portugalsku, a to odděleně, to znamená na každém z území, na něž se podle společnosti Budvar vztahuje ochrana označení „bud“, a v důsledku toho nezohlednil důkazy předložené společností Budvar ohledně užívání

dotčených označení v zemích Beneluxu, ve Španělsku a ve Spojeném království. Podle stanoviska Soudu přitom vzhledem k tomu, že ze znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nevyplývá, že taková označení, jako jsou dotčená označení, musí být užívána na území, na němž platí právní předpisy, které jsou uplatňovány na podporu ochrany uvedeného označení, mohou být tato označení předmětem ochrany na specifickém území, třebaže nebyla na tomto území užívána.

- 54 Konečně, s ohledem na tyto skutečnosti Soud v bodě 168 napadeného rozsudku rozhodl, že odvolací senát provedl nesprávné právní posouzení, když se rozhodl použít *per analogiam* ustanovení práva Unie týkající se „skutečného“ užívání starší ochranné známky. Podle Soudu měl odvolací senát ověřit, zda důkazy předložené společností Budvar v průběhu správního řízení svědčí o užívání dotčeného označení v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a nikoli v soukromé oblasti, a to bez ohledu na území, na kterém k tomuto užívání dochází.
- 55 Nicméně v témže bodě 168 Soud doplnil, že metodologické pochybení, kterého se dopustil odvolací senát, by mohlo odůvodnit zrušení napadených rozhodnutí pouze tehdy, kdyby společnost Budvar prokázala, že dotčená označení byla užívána v obchodním styku.
- 56 V tomto ohledu Soud v bodě 169 napadeného rozsudku zdůraznil, že z čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nevyplývá, že osoba, která podává námitky, musí prokázat, že dotčené označení bylo užíváno před podáním přihlášky ochranné známky Společenství, ale že lze nanejvýš požadovat, podobně jako je vyžadováno v případě starších ochranných známek, aby se zabránilo užíváním staršího práva, ke kterým došlo pouze v důsledku námitkového řízení, aby bylo dotčené označení užíváno před zveřejněním přihlášky ochranné známky ve *Věstníku ochranných známek Společenství*.

- 57 V bodech 170 až 172 napadeného rozsudku Soud přezkoumal dokumenty předložené společností Budvar a v bodě 173 téhož rozsudku konstatoval, že se týkají užívání označení před zveřejněním přihlášky dotčené ochranné známky, a vyvodil z toho, že tyto dokumenty mohou s výhradou své důkazní hodnoty prokázat, že dotčené označení je „užíváno“ v obchodním styku.
- 58 Ohledně věci samé Soud v bodě 175 napadeného rozsudku rozhodl, že údaj, jehož účelem je uvedení zeměpisného původu výrobku, může být podobně jako ochranná známka užíván v obchodním styku, aniž to však znamená, že je dotčené označení užíváno „jako ochranná známka“, a ztrácí tedy svou prvotní funkci.
- 59 Soud kromě toho v bodě 176 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že nelze zpochybňovat důkazní hodnotu dokumentů týkajících se bezplatných dodávek, jelikož k nim mohlo dojít v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a sice získání nových odbytišť.
- 60 Soud tedy v bodě 178 napadeného rozsudku přijal výtku společnosti Budvar ohledně podmínky týkající se užívání dotčeného označení v obchodním styku, jak je stanovena v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 61 Zadruhé, k podmínce týkající se významu dotčeného označení Soud v bodě 179 napadeného rozhodnutí připomněl, že odvolací senát dospěl k závěru, že důkaz o užívání tohoto označení ve Francii je nedostačující pro prokázání existence práva, jehož význam není pouze místní.

- 62 V tomto ohledu Soud v bodech 180 a 181 napadeného rozsudku rozhodl, že odvolací senát rovněž provedl nesprávné právní posouzení, jelikož uvedená podmínka se týká významu dotčeného označení, tedy zeměpisného rozsahu jeho ochrany, a nikoli významu jeho užívání. V tomto bodě Soud konstatoval, že dotčená starší práva mají význam, který není pouze místní, jelikož jejich ochrana podle Lisabonské dohody a dotčených dvoustranných smluv přesahuje území jejich původu.
- 63 Soud z toho v bodě 182 napadeného rozsudku učinil závěr, že první výtku v rámci druhé části jediného žalobního důvodu je opodstatněná.
- 64 Ohledně druhé výtky v rámci druhé části jediného žalobního důvodu týkající se toho, zda společnost Budvar prokázala, že dotčená označení jí poskytují právo zakázat užívání pozdější ochranné známky ve smyslu čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94, Soud v bodě 185 napadeného rozsudku rozhodl, že, i s ohledem na článek 74 téhož nařízení, důkazní břemeno nese osoba podávající námitky.
- 65 Ohledně vnitrostátních práv, kterých se dovolává společnost Budvar na podporu svých námitek a za účelem prokázání existence práva zakázat užívání výrazu „BUD“ jakožto ochranné známky ve Francii nebo v Rakousku, Soud v bodě 192 napadeného rozsudku rozhodl, že zaprvé odvolací senát nemohl svůj závěr, že společnost Budvar neprokázala, že dotčené označení jí poskytuje právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, založit pouze na některých soudních rozhodnutích vydaných v těchto členských státech, jelikož žádné z těchto rozhodnutí nenabýlo právní moci.
- 66 Soud v témže bodě 192 dodal, že při ověření, zda byl uvedený důkaz předložen, měl odvolací senát rovněž zohlednit ustanovení vnitrostátního práva uplatněná společností Budvar, včetně Lisabonské dohody a dvoustranné smlouvy, a konkrétně stran

Francie některá ustanovení code rural, code de la consommation a code de la propriété intellectuelle a stran Rakouska právní základ uvedený v žalobách, které společnost Budvar podala na základě uplatňovaných vnitrostátních právních předpisů, tj. článek 9 dvoustranné smlouvy a ustanovení rakouské právní úpravy týkající se ochranných známek a nekalé hospodářské soutěže.

- 67 Zadruhé ohledně Rakouska Soud v bodě 193 napadeného rozsudku připomněl, že odvolací senát uvedl, že podle rozsudku Oberlandesgericht Wien (Rakousko) ze dne 21. dubna 2005 výraz „bud“ není názvem místa a čeští spotřebitelé jej nechápou jako označení piva z Českých Budějovic a že, podle uvedeného senátu, tento rozsudek vychází ze skutkových zjištění, jejichž přezkum soudem rozhodujícím v posledním stupni je málo pravděpodobný.
- 68 Soud však v témže bodě 193 konstatoval, že z písemností předložených v rámci diskuze vyplývá, že uvedený rozsudek Oberlandesgericht Wien (Rakousko) byl právě Oberster Gerichtshof (Rakousko) zrušen v rozsudku vydaném dne 29. listopadu 2005, tedy před přijetím sporných rozhodnutí, a to z důvodu, že pouze konstatoval, že označení „BUD“ není v České republice spojováno s žádnou specifickou oblastí nebo místem, ačkoliv měl ověřit, zda čeští spotřebitelé tento výraz, vztahující se k pivu, vykládají jako označení místa nebo oblasti.
- 69 V tomto ohledu Soud v témže bodě 193 rozhodl, že s ohledem na to, že společnost Budvar ke své replice podané k odvolacímu senátu přiložila stejnopis svého oprávněného prostředku podaného k Oberster Gerichtshof, se tedy uvedený senát mohl u účastníků řízení nebo jakýmkoli jiným způsobem obeznámit s výsledkem řízení zahájeného u tohoto vnitrostátního soudu.

- 70 V této souvislosti Soud připomněl, rovněž v bodě 193 napadeného rozsudku, že OHIM je povinen obeznámit se z moci úřední, způsobem, který považuje za účelný, s vnitrostátními právními předpisy dotyčného členského státu, pokud je takové obeznámení se nezbytné pro posouzení podmínek použití důvodu pro zamítnutí zápisu, zejména pokud jde o věcnou správnost tvrzených skutečností nebo důkazní sílu předložených dokladů. Podle Soudu omezení skutkového základu přezkumu prováděného OHIM nevylučuje, aby OHIM vzal v úvahu, kromě skutečností výslovně uváděných účastníky námitkového řízení, skutečnosti všeobecně známé, tedy skutečnosti, které může znát každý nebo se kterými je možno se seznámit ze všeobecně přístupných zdrojů.
- 71 Zatřetí ohledně Francie Soud v bodě 195 napadeného rozsudku rozhodl, že na rozdíl od závěru odvolacího senátu ze znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nevyplývá, že osoba, která podává námitky, musí prokázat, že již mohla skutečně zakázat užívání pozdější ochranné známky, což společnost Budvar nebyla schopna učinit, nýbrž musí pouze prokázat, že jí takové právo náleží.
- 72 V bodě 196 napadeného rozsudku Soud dodal, že na rozdíl od toho, co uvedl odvolací senát, tribunal de grande instance ve Štrasburku svým rozsudkem ze dne 30. června 2004 neprohlásil označení původu „bud“, zapsané na základě Lisabonské dohody, za neplatné, jelikož tento rozsudek jasně uvádí, že v souladu s relevantními ustanoveními uvedené dohody byly za neplatné prohlášeny pouze „účinky“ označení původu „bud“ na francouzském území. Soud rovněž připomněl, že proti uvedenému rozsudku bylo podáno odvolání a že toto odvolání má odkladný účinek.
- 73 V bodě 199 napadeného rozsudku Soud rozhodl, že odvolací senát pochybil, když nezohlednil všechny skutkové a právní okolnosti relevantní k určení, zda na základě čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94 právní předpisy dotyčného členského státu poskytují společnosti Budvar právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

- 74 Soud z toho v bodě 201 napadeného rozsudku učinil závěr, že druhou část jediného žalobního důvodu je tedy třeba považovat za opodstatněnou, a tudíž jediný žalobní důvod přijal a žalobě v plném rozsahu vyhověl.
- 75 Soud tedy v bodě 202 napadeného rozsudku sporná rozhodnutí zrušil.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

- 76 Svým kasačním opravným prostředkem společnost Anheuser-Busch navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek s výjimkou bodu 1 jeho výroku;
 - rozhodl s konečnou platností spor tak, že žalobu podanou v prvním stupni zamítne, nebo, podpůrně, vrátil věc zpět Tribunálu a
 - uložil společnosti Budvar náhradu nákladů řízení.
- 77 Společnost Budvar navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zamítl kasační opravný prostředek a
- I - 2202

- uložil společnosti Anheuser-Busch náhradu nákladů řízení.

78 OHIM navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- uložil společnosti Budvar náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

79 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje společnost Anheuser-Busch dva důvody. První důvod, který se dělí na tři části, vychází z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Druhý důvod vychází z porušení ustanovení čl. 8 odst. 4 ve spojení s čl. 74 odst. 1 téhož nařízení.

80 OHIM podporuje kasační opravný prostředek a uvádí dva důvody vycházející z porušení článku 8 odst. 4 a čl. 74 odst. 1 uvedeného nařízení.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94

K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- ⁸¹ V rámci první části prvního důvodu společnost Anheuser-Busch tvrdí, že se Soud prvního stupně dopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že odvolací senát není příslušný k určení, zda společnost Budvar prokázala platnost starších práv, která uplatňuje v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, ačkoliv tato platnost mohla být vážně zpochybněna.
- ⁸² V rámci námitkového řízení založeného na „právech“ ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 musí OHIM určit, zda tato práva skutečně existují, zda jsou použitelná a zda se jich lze dovolávat proti přihlášce dotčené ochranné známky, což odvolací senát právem učinil.
- ⁸³ Důkazní břemeno ohledně splnění těchto podmínek nese ostatně osoba podávající námitky, jak potvrzují čl. 43 odst. 5 a článek 45 nařízení č. 40/94.

- 84 V projednávané věci vycházel odvolací senát z několika soudních rozhodnutí, konečných v případě Italské republiky a Portugalské republiky a dosud nikoliv konečných v případě Francouzské republiky a Rakouské republiky, z nichž vyplývá, že dotčené označení v případě prvních dvou výše uvedených států bylo zrušeno a v případě dalších dvou členských států dotčené starší právo není použitelné.
- 85 K rozhodnutím vydaným v těchto dvou posledně uvedených členských státech společnost Anheuser-Busch předložila řadu skutečností prokazujících, že dotčené označení nelze považovat za označení původu, nebo dokonce za zeměpisné označení, což vrací domněnku existence takového staršího práva vyplývající z jeho zápisu. Následně příslušelo společnosti Budvar, aby prokázala existenci vnitrostátních práv, kterých se dovolávala. Odvolací senát však po přezkoumání důkazu předložených společností Budvar dospěl k závěru, že tato společnost takový důkaz nepodala.
- 86 Konečně, společnost Anheuser-Busch vytýká Soudu, že vycházel z analogie mezi čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 a odstavcem 1 téhož článku, který se týká námitek založených na starší ochranné známce a v rámci něhož z ustálené judikatury Soudu vyplývá, že OHIM neověřuje platnost starší ochranné známky.
- 87 Taková analogie je však neopodstatněná. Obě dotčená ustanovení totiž obsahují nezávislé a odlišné relativní důvody pro zamítnutí zápisu. Národní ochranná známka představuje důvod pro zamítnutí pouze na základě svého zápisu, jelikož právní předpisy členských států o ochranných známkách jsou harmonizovány směrnicí 89/104. Tak tomu naopak není u „práv“ uvedených v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, jelikož ta nebyla předmětem žádného harmonizačního opatření.

- 88 Společnost Budvar připomíná, že nařízení č. 40/94 nepřiznává OHIM jakožto orgánu Evropské unie pravomoc zapisovat nebo rušit národní ochranné známky. Jak však uvádí i jedenáctý bod odůvodnění uvedeného nařízení, OHIM nelze přiznat pravomoci bez výslovného pověření upraveného sekundárním právem a za podmínky, že takové pověření bylo povoleno Smlouvou o ES.
- 89 Je tedy správné, že Soud odmítl přiznat OHIM pravomoc rozhodnout o platnosti národní ochranné známky uplatněné na podporu námitek. Tato zásada, zakotvená rovněž v pátém bodě odůvodnění nařízení č. 40/94, se uplatní v plném rozsahu na práva, jichž se osoba podávající námítky dovolává na základě čl. 8 odst. 4 tohoto nařízení.

– Závěry Soudního dvora

- 90 Společnost Anheuser-Busch v podstatě tvrdí, že Soud se dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že odvolací senát porušil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 v rozsahu, v němž usoudil, že označení zeměpisného původu „Bud“, jak je chráněno na základě Lisabonské smlouvy a dotčených dvoustranných smluv, nelze kvalifikovat jako označení původu, nebo dokonce nepřímé označení zeměpisného původu, a že podle uvedeného ustanovení nelze na základě těchto starších práv prezentovaných jako označení původu, kterým ve skutečnosti nejsou, námítkám vyhovět.
- 91 V tomto ohledu Soud v bodech 87 a 98 napadeného rozsudku konstatoval, že ke dni přijetí sporných rozhodnutí soudní řízení probíhající ve Francii a Rakousku ohledně platnosti označení původu „bud“, které je chráněno ve Francii na základě Lisabonské dohody, a označení „bud“, které je chráněno v Rakousku dotčenými dvoustrannými

smlouvami, nevedla k přijetí konečného rozhodnutí, proti němuž nelze podat opravný prostředek.

- 92 Soud, který tak konstatoval, že účinky uplatňovaných starších práv nebyly v těchto dvou členských státech s konečnou platností prohlášeny za neplatné a že tato práva byla při přijetí sporných rozhodnutí platná, z toho v bodech 90 a 98 napadeného rozsudku učinil závěr, že odvolací senát měl zohlednit uplatňovaná starší práva, aniž mohl zpochybnit samotnou jejich kvalifikaci.
- 93 Tímto rozhodnutím se Soud nedopustil žádného nesprávného právního posouzení.
- 94 K tomu, aby osoba podávající námitky mohla na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 zabránit zápisu ochranné známky Společenství, je třeba a stačí, aby ke dni, k němuž OHIM ověřuje, že všechny podmínky námitek jsou splněny, mohla být uplatněna existence staršího práva, které nebylo prohlášeno za neplatné konečným soudním rozhodnutím.
- 95 Za těchto podmínek, i když OHIM přísluší, aby při rozhodování o námitkách založených na uvedeném čl. 8 odst. 4 zohlednil soudní rozhodnutí dotčených členských států týkající se platnosti nebo kvalifikace uplatňovaných starších práv, aby se ujistil o tom, že tato práva mají stále účinky požadované tímto ustanovením, nepřísluší mu nahrazovat svým posouzením posouzení příslušných vnitrostátních soudů, což je pravomoc, kterou mu nařízení č. 40/94 ostatně nepřiznává.

- 96 Jak rozhodl Soud, v projednávaném případě mohl odvolací senát při rozhodování o námitkách podaných společnostmi Budvar konstatovat, že starší práva uplatňovaná v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nebyla prohlášena za neplatná konečnými soudními rozhodnutími.
- 97 Existenci starších práv uplatňovaných společnostmi Budvar, týkajících se označení „BUD“, mohl kromě toho odvolací senát snadno konstatovat ke dni, kdy rozhodl o uvedených námitkách, jelikož ji potvrzoval zápis tohoto označení na základě Lisabonské dohody s účinkem mimo jiné ve Francii a jeho zahrnutí do seznamu označení uvedenému ve dvoustranné dohodě s účinkem v Rakousku. Jak uvedl generální advokát v bodě 58 svého stanoviska, skutečnost, že tento zápis a toto zahrnutí k tomuto dni trvaly, stačí k prokázání platnosti dotčených starších práv pro účely řízení u odvolacího senátu.
- 98 K tomu, zda takto uplatňovaná starší práva, tedy práva týkající se označení původu „bud“, jak je chráněno na základě Lisabonské dohody s účinkem ve Francii, a téhož označení, jak je chráněno na základě dotčených dvoustranných smluv s účinkem v Rakousku, představují označení, která lze uplatňovat na podporu námitek na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, s ohledem na to, co rozhodl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 8. září 2009, Budějovický Budvar (C-478/07, Sb. rozh. s. I-7721), kde konstatoval, že režim ochrany stanovený nařízením Rady (ES) č. 510/2006 ze dne 20. března 2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 93, s. 12) má vyčerpávající charakter, je třeba uvést, že uvedená otázka nebyla před Soudem projednána.
- 99 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout.

Ke druhé a třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- ¹⁰⁰ V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku společnost Anheuser-Busch Soudu vytýká, zaprvé, že pokud jde o kvantitu a kvalitu užívání označení, rozhodl, že podmínka stanovená v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, podle níž musí být „jiné označení“ ve smyslu tohoto ustanovení „užíváno v obchodním styku“, musí být chápána v tom smyslu, že se vztahuje na jakékoliv obchodní užívání, i omezené, pokud k němu nedochází čistě v soukromé sféře, včetně užívání zeměpisného označení jako ochranné známky, a dokonce i užívání v rámci bezplatných dodávek.
- ¹⁰¹ Společnost Anheuser-Busch tvrdí, že odvolací senát právem usoudil, že uvedenou podmínku je třeba považovat přinejmenším za rovnocennou podmínce skutečného užívání obsažené v článku 15 a čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94, chápané tak, že vyžaduje skutečné užívání ochranné známky na trhu pro výrobky a služby, pro něž je chráněna, jakož i její skutečné obchodní využití, na rozdíl od pouhého interního nebo symbolického užívání, jehož cílem je pouze zachovat práva související s ochrannou známkou, přičemž při tomto skutečném užívání je třeba respektovat základní funkci ochranné známky, kterou je zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobků a služeb.
- ¹⁰² Kdyby se v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 taková podmínka neuplatnila, na základě samostatné podmínky práva Unie týkající se „užívání v obchodním styku“, toto nařízení by k tomu, aby starší ochranná známka Společenství mohla zablokovat

přihlášku ochranné známky podané podle čl. 8 odst. 1 uvedeného nařízení, stanovilo požadavky užívání, které by byly přísnější než požadavky stanovené u staršího práva, na které se vztahuje odstavec 4 téhož článku, i když na rozdíl od práva ochranných známek nebylo takové právo nijak harmonizováno.

- 103 Na rozdíl od odvolacího senátu Soud podle společnosti Anheuser-Busch nezohlednil účel právní podmínky užívání. Ke konstatování porušení podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 40/94 však musí být mírnější požadavky než pro zachování ochranné známky podle článku 15 a čl. 43 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení. Nejprísnější požadavky se však musí uplatnit na vznik takového práva, jako je právo podat námitky podle čl. 8 odst. 4 téhož nařízení, jelikož toto právo může odůvodnit zamítnutí zápisu ochranné známky Společenství.
- 104 Společnost Anheuser-Busch Soudu rovněž vytýká, že zohlednil bezplatné dodávky velmi malých množství ze strany společnosti Budvar po dobu čtyř let. Tyto dodávky podle jejího názoru nelze považovat za skutečné užívání z hlediska judikatury týkající se této podmínky užívání (viz rozsudek ze dne 15. ledna 2009, *Silberquelle*, C-495/07, Sb. rozh. s. I-137).
- 105 Společnost Anheuser-Busch vytýká Soudu rovněž to, že dospěl k závěru, že není relevantní, zda je pro účely čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 označení užíváno jako ochranná známka nebo jako označení původu, nebo dokonce jako zeměpisné označení.
- 106 Stejně jako ochranná známka musí být užívána v souladu se svou základní funkcí, aby šlo o skutečné užívání, označení původu nebo zeměpisné označení uplatňované jako starší právo v rámci uvedeného čl. 8 odst. 4 musí být užíváno v souladu se základní funkcí těchto označení, kterou je zaručit spotřebitelům zeměpisný původ výrobků a jejich specifické vlastnosti.

- 107 Společnost Budvar naopak tvrdí, že pojem užívání v obchodním styku ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 neobsahuje žádný odkaz na skutečné užívání a musí být chápán jako kvalitativní, a nikoliv kvantitativní kritérium, jelikož tento pojem, jak je uveden rovněž v člancích 9 a 12 uvedeného nařízení, jakož i v člancích 5 a 6 směrnice 89/104, určuje činnosti, pro které je ochranná známka chráněna, oproti činnostem, pro které chráněna není.
- 108 V bodě 165 napadeného rozsudku však Soud právem přijal výklad tohoto pojmu užívání, který vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora a Tribunálu, tedy výklad, podle něhož musí k užívání docházet pouze „v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a nikoli v soukromé oblasti“. Z důvodů právní jistoty musí být tentýž pojem uvedený v různých ustanoveních vykládán stejně.
- 109 Jiná starší práva než ochranné známky, na která odkazuje čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 a velmi podobně i čl. 4 odst. 4 písm. b) směrnice 89/104, jsou natolik různorodá, že není možné určit minimální charakteristiky, kterým mají tato práva odpovídat, aby mohla být uplatněna proti pozdější ochranné známce. To je důvod, proč je v uvedených ustanoveních stanovena dodatečná podmínka vyžadující, aby držitel nezapsané ochranné známky nebo jiného označení prokázal, že je schopen na základě práva, které uplatňuje, užívání pozdější ochranné známky zakázat.
- 110 Ohledně bezplatných dodávek piva pod označením „BUD“ ve Francii společnost Budvar mimoto tvrdí, že výše uvedený rozsudek Silberquelle není použitelný na takový případ, jako je ten projednáváný, jelikož tento rozsudek se zabýval podmínkou týkající se nikoliv užívání označení „v obchodním styku“, nýbrž „skutečného užívání“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 a čl. 12 odst. 1 směrnice 89/104.

111 Ohledně argumentu, že Soud měl určit, zda společnost Budvar prokázala užívání dotčeného označení jako označení původu nebo zeměpisného označení, a nikoliv jako ochranné známky, má společnost Budvar za to, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 takovou podmínku k tomu, aby mohlo být starší právo účinně uplatněno, nestanoví, a požaduje z tohoto důvodu potvrzení bodů 174 a 175 napadeného rozsudku. V každém případě otázka, zda v projednávaném případě společnost Budvar použila toto označení jako označení původu nebo jako ochrannou známku, představuje skutkovou otázku, kterou může posoudit pouze Soud.

112 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku společnost Anheuser-Busch zadruhé tvrdí, že stran území relevantního z hlediska důkazu o užívání dotčeného označení v obchodním styku Soud porušil zásadu teritoriality a vložil nesprávně čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, když v bodě 167 napadeného rozsudku uvedl, že důkazy týkající se území jiných členských států, než je stát, v němž je na základě tohoto ustanovení právo uplatňováno, lze zohlednit pro účely určení existence užívání v obchodním styku.

113 Taková podmínka se podle společnosti Anheuser-Busch může týkat pouze užívání označení na území, na němž je uplatňována jeho ochrana.

114 To podle jejího názoru vyplývá zejména ze zásady teritoriality, která je základní zásadou práv duševního vlastnictví. Akty prokazující užívání staršího označení se tedy musí týkat dotčených konkrétních soudů, v projednávaném případě soudů Francouzské republiky nebo Rakouské republiky, a musí být přezkoumány odděleně pro každý z těchto soudů.

- 115 Kdyby tomu bylo jinak, bylo by s neharmonizovanými právy, na která se vztahuje čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, zacházeno lépe než s právy, která byla harmonizována, jelikož je nesporné, že posledně uvedená práva umožňují zablokovat přihlášku ochranné známky Společenství, pouze pokud jsou skutečně užívána na území členského státu, v němž jsou chráněna, k užívání v jiném členském státě přitom nelze přihlídnout.
- 116 V tomto bodě zastává OHIM stejný názor, tedy že územím relevantním pro důkaz o užívání dotčeného označení v obchodním styku ve smyslu uvedeného ustanovení je výlučně to území, na němž je uplatňována ochrana, tedy v projednávaném případě ve Francii a v Rakousku. To podle něj vyplývá ze samotného znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, jelikož toto ustanovení v téže větě odkazuje na „označení užívané v obchodním styku“ a na „právní předpisy [...], které se na toto označení vztahují“.
- 117 Správný přístup byl podle OHIM zvolen v bodě 40 rozsudku Soudu ze dne 24. března 2009, *Moreira da Fonseca v. OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA)* (T-318/06 až T-321/06, Sb. rozh. s. II-649), a sice ten, že územím relevantním pro přezkoumání významu výlučných práv je území, na němž se každá z právních norem, z nichž tato práva vycházejí, použije.
- 118 Společnost Budvar naopak tvrdí, že Soud správně rozhodl, že v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 není nutné prokázat skutečné užívání staršího práva na území členského státu, v němž je chráněno, jelikož práva, na která se uvedené ustanovení vztahuje, mohou být na tomto území chráněna, aniž tam kdy byla užívána.

- 119 Uvedené ustanovení podle společnosti Budvar nevyžaduje ani prokázání skutečného užívání dotčeného označení ani důkaz o jeho užívání na území, na němž je chráněno.
- 120 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku společnost Anheuser-Busch zatřetí tvrdí, že ohledně doby, po kterou má být užívání starších práv prokázáno, Soud vyložil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nesprávně, když odmítl vzít den podání přihlášek ochranné známky jako rozhodný den, k němuž musí být prokázáno užívání v obchodním styku, a v bodě 169 napadeného rozsudku rozhodl, že stačí, aby bylo užívání prokázáno přede dnem zveřejnění přihlášky ochranné známky ve *Věstníku ochranných známek Společenství*.
- 121 V tomto ohledu společnost Anheuser-Busch tvrdí, že všechny podmínky požadované k tomu, aby bylo možné na základě jednoho z relativních důvodů pro zamítnutí uvedených v článku 8 nařízení č. 40/94 uplatňovat starší právo, musí být splněny ke dni podání přihlášky, která je předmětem námitek, stran odstavce 4 tohoto článku včetně podmínky týkající se užívání v obchodním styku. Jakýkoliv důkaz předložený s cílem prokázat takové užívání tedy musí předcházet podání dotčené přihlášky nebo dni jejího práva přednosti.
- 122 Takový výklad potvrzuje podle společnosti Anheuser-Busch v podobném kontextu judikatura, podle níž dobré jméno starší ochranné známky uplatňované osobou podávající námítky na základě čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 musí existovat ke dni podání přihlášky ochranné známky Společenství, která je předmětem námitek, nebo ke dni uplatňovaného práva přednosti (viz zejména rozsudek ze dne 17. dubna 2008, Ferrero Deutschland v. OHIM, C-108/07 P, Sb. rozh. s. I-61, bod 35), ačkoliv toto ustanovení odkazuje pouze na to, že ochranná známka je starší, a nevyžaduje výslovně, aby dobré jméno bylo rovněž starší.

- 123 Tato judikatura je založena na zásadě přednosti, základní zásadě práv duševního vlastnictví, která je všeobecně uznávaná, a to i v základních smlouvách v oblasti duševního vlastnictví, a která zakládá přednost staršího výlučného práva před právy vzniklými později a stanoví, že přihlášku ochranné známky lze zpochybnit pouze na základě starších práv.
- 124 Společnost Anheuser-Busch Soudu vytýká, že nesprávně použil *per analogiam* čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 a spojil časovou přednost se dnem zveřejnění přihlášky ve *Věstníku ochranných známek Společenství*. To je ostatně v rozporu s bodem 166 napadeného rozsudku, ve kterém Soud takové použití *per analogiam* odmítl.
- 125 Článek 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 nadto obsahuje výjimečné pravidlo přednosti, které je specifické pro zachování starší ochranné známky a které nelze uplatnit v takovém zcela jiném kontextu, jako je kontext čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 126 Konečně pojem užívání označení, „jehož význam není pouze místní“, je samostatnou podmínkou práva Unie, která musí být splněna, stejně jako ostatní podmínky uvedené v čl. 8 odst. 4 písm. a) a b) nařízení č. 40/94 a obecně všechny podmínky v uvedeném článku 8, „přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství, případně přede dnem práva přednosti uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství“.
- 127 Podle OHIM je rovněž třeba vzít den podání přihlášek ochranné známky za rozhodný den, k němuž musí být užívání v obchodním styku prokázáno. Tato zásada byla správně uplatněna v bodě 44 výše uvedeného rozsudku *Moreira da Fonseca v. OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA)*.

- 128 Společnost Budvar naopak tvrdí, že analýzu Soudu je třeba potvrdit.
- 129 Zprvée judikatura Soudního dvora týkající se čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 není použitelná na odstavec 4 téhož článku. Tato judikatura je odůvodněna specifickou povahou známek, které mají dobré jméno, jelikož je velmi pravděpodobné, že přihlašovatel bude při podání přihlášky pozdější ochranné známky dobré jméno známo. Naproti tomu u dalších typů námitek podle uvedeného článku 8 se stane přihláška známou a lze se jí dovolávat vůči třetím osobám až po jejím zveřejnění.
- 130 Zadruhé napadený rozsudek není podle společnosti Budvar v tomto bodě v rozporu se zásadou přednosti. Tato zásada, uvedená v čl. 8 odst. 4 písm. a) nařízení č. 40/94, ukládá osobě podávající námítky povinnost splnit dodatečnou podmínku, a sice prokázat, že právo uplatňované na podporu námitek existovalo již přede dnem podání přihlášky ochranné známky. Nicméně taková zásada nevyžaduje, aby osoba podávající námítky prokázala, že toto právo bylo před uvedeným dnem užíváno v obchodním styku.
- 131 V rámci třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku společnost Anheuser-Busch uplatňuje, že Soud porušil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 rovněž tím, že v bodech 179 až 183 napadeného rozsudku vyložil nesprávně výraz „jehož význam není pouze místní“ uvedený v tomto ustanovení.
- 132 Společnost Anheuser-Busch zejména tvrdí, že „význam“ označení ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 musí být posouzen s ohledem na území ochrany označení, v tomto případě na území Francouzské republiky a Rakouské republiky.

- 133 Označení může mít ostatně význam ve smyslu uvedeného ustanovení, pouze pokud je užíváno na trzích členských států, podle jejichž právních předpisů je chráněno. Takový význam naopak nemůže vyplývat z pouhé skutečnosti, že označení je chráněno podle právních předpisů dvou nebo více členských států.
- 134 Společnost Anheuser-Busch z toho dovozuje, že výraz „jehož význam není pouze místní“ musí být vykládán tak, že představuje samostatnou podmínku práva Unie, která nemůže podléhat vnitrostátnímu právu, ale musí vyplývat z užívání dotčeného označení na trhu členských států, na jejichž území je chráněno.
- 135 OHIM tvrdí že Soud tím, že v bodě 180 napadeného rozsudku spojil „význam“ označení se zeměpisným rozsahem jeho ochrany přiznaným uplatňovaným vnitrostátním právem, ponechal bez povšimnutí to, že podmínka stanovená v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, podle níž význam označení nesmí být pouze místní, představuje požadavek, který spadá do práva Unie a který nelze posuzovat z hlediska vnitrostátního práva.
- 136 Soud se podle názoru OHIM dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 181 napadeného rozsudku rozhodl, že starší práva mají význam, který není pouze místní ve smyslu uvedeného čl. 8 odst. 4, pouze proto, že jejich ochrana přesahuje území jejich původu.
- 137 Podle OHIM je přitom cílem kritéria „významu“ stanovit účinnou hranici pro všechna potenciální označení, jiná než ochranné známky, která lze uplatnit za účelem zpochybnění způsobilosti ochranné známky Společenství k zápisu. Tento pojem se tedy musí vztahovat k hospodářskému významu a zeměpisnému rozsahu „užívání v obchodním styku“.

- 138 V tomto ohledu OHIM odkazuje na body 36 až 39 výše uvedeného rozsudku *Moreira da Fonseca v. OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA)*, v nichž byl podle něj posledně uvedený výklad přijat.
- 139 Společnost Budvar naproti tomu tvrdí, že výraz „jehož význam není pouze místní“ ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 se vztahuje k zeměpisnému rozsahu ochrany dotčeného označení, tedy k území, na kterém může osoba podávající námitky uplatňovat své starší právo, přičemž v tomto případě jde o celé území Francie a Rakouska, kde jsou uplatňovaná práva chráněna na základě Lisabonské dohody a dotčených dvoustranných smluv.
- 140 Uvedený výraz se tedy podle společnosti Budvar vztahuje na území, kde je označení chráněno, a nikoliv na území, kde je užíváno. Opačný výklad by narazil na samotné znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 a znamenal by mimo jiné uložit osobě podávající námitky dodatečnou podmínku, která by ostatně nebyla v souladu ani s článkem 107 uvedeného nařízení, který jako kritérium uplatnění staršího práva stanoví území, kde je toto právo chráněno, a nikoliv území, kde je užíváno.

– Závěry Soudního dvora

- 141 Druhou a třetí částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba přezkoumat společně, společnost Anheuser-Busch Soudu vytýká, že porušil čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 tím, že přijal nesprávný výklad podmínky, podle níž se starší právo uplatňované na podporu námitek musí vztahovat k „označení užívanému v obchodním styku, jehož význam není pouze místní“.

- ¹⁴² Pokud jde o první bod, který se týká toho, zda výraz „užívané v obchodním styku“ musí být chápán tak, že odkazuje, jak rozhodl Soud, na užívání staršího práva v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a nikoli v soukromé oblasti, nebo tak, že odkazuje na skutečné užívání, *per analogiam* s tím, co stanoví čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 u starších ochranných známek uplatňovaných na podporu námitek, není napadený rozsudek stížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- ¹⁴³ Článek 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 se netýká „skutečného“ užívání označení uplatňovaného na podporu námitek a nic ve znění čl. 43 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení nenavštěvuje tomu, že se na takové označení vztahuje požadavek prokázání skutečného užívání.
- ¹⁴⁴ I když je pravda, že výraz „užívaného v obchodním styku“ uvedený v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nemusí být nutně vykládán stejně jako v rámci čl. 9 odst. 1 tohoto nařízení nebo čl. 5 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 směrnice 89/104, jelikož je třeba zohlednit příslušný účel těchto ustanovení, nic to nemění na tom, že výklad tohoto výrazu tak, že v podstatě znamená, že označení musí být pouze předmětem obchodního užívání, odpovídá jeho obvyklému chápání.
- ¹⁴⁵ Soud rovněž právem v bodě 166 napadeného rozsudku rozhodl, že kdyby byl požadavek skutečného užívání stanoven v případě označení uvedených v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 za stejných podmínek jako jsou podmínky uvedené v čl. 43 odst. 2 a 3 tohoto nařízení, znamenal by takový výklad, že na tato označení by se vztahovaly podmínky vlastní námitkám založeným na starších ochranných známkách a že na rozdíl od

těchto námitek v rámci uvedeného čl. 8 odst. 4 musí osoba podávající námitky rovněž prokázat, že dotčené označení jí poskytuje podle právních předpisů dotyčného členského státu právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

- ¹⁴⁶ Mimoto použití podmínky týkající se skutečného užívání, stanovené pro starší ochranné známky, *per analogiam* na starší práva uvedená v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 naráží rovněž na v zásadě nezávislý charakter tohoto relativního důvodu pro zamítnutí zápisu, který, jak uvedl generální advokát v bodech 69 až 71 svého stanoviska, se projevuje specifickými podmínkami a který je třeba rovněž chápat s ohledem na značnou různorodost starších práv, která takový důvod může zahrnovat.
- ¹⁴⁷ Pokud jde zadruhé o otázku, zda výraz „užívané v obchodním styku“ znamená, že užívání zeměpisného označení uplatňovaného na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 musí být v souladu se základní funkcí takového označení, tedy zaručit spotřebitelům zeměpisný původ výrobků a jejich specifické vlastnosti, třebaže v projednávaném případě bylo uplatňované označení užíváno jako ochranná známka, ani zde se Soud ve svém rozsudku nedopustil nesprávného právního posouzení.
- ¹⁴⁸ Soud v bodě 175 napadeného rozsudku rozhodl, že k použití čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 stačí konstatovat, že označení uplatňované na podporu námitek je užíváno v obchodním styku, a skutečnost, že toto označení je totožné s ochrannou známkou, neznamena, že k tomuto účelu není užíváno.
- ¹⁴⁹ Pokud jde o funkci, k níž má směřovat užívání označení, označení musí být užíváno jako rozlišovací prvek v tom smyslu, že musí sloužit k identifikaci hospodářské činnosti vykonávané jeho majitelem, což v tomto případě není zpochybňováno.

- 150 Konkrétně Soud v uvedeném bodě 175 dodal, že mu nebyl jasně vysvětlen důvod, proč bylo označení „BUD“ užíváno „jako ochranná známka“, a žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že údaj umístěný na dotčených výrobcích odkazuje spíše na obchodní než na zeměpisný původ výrobku.
- 151 Z toho vyplývá, že výtky musí být odmítnuta, jelikož Soud se v tomto ohledu v rozsudku nedopustil žádného nesprávného právního posouzení a nadto Soudnímu dvoru nepřísluší, aby ve stadiu kasačního opravného prostředku přezkoumával posouzení skutkového stavu provedené Soudem, jestliže společnost Anheuser-Busch ostatně před Soudním dvorem netvrdila, že došlo k jeho zkreslení.
- 152 Zatřetí, na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Anheuser-Busch, Soud mohl mít v bodě 176 napadeného rozsudku právem za to, že bezplatné dodávky lze zohlednit za účelem ověření podmínky užívání uplatňovaného staršího práva v obchodním styku, jelikož mohly být prováděny v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a sice získání nových odbytišť.
- 153 Před přezkoumáním ostatních výtek, které vznáší společnost Anheuser-Busch v rámci druhé části svého prvního důvodu a OHIM v rámci svého prvního důvodu, je třeba ohledně doby a území rozhodných pro posouzení podmínky týkající se užívání v obchodním styku nejprve přezkoumat třetí část prvního důvodu uplatněného společností Anheuser-Busch a první důvod OHIM v rozsahu, v němž se týkají požadavku, podle něhož význam uplatňovaného označení nesmí být pouze místní, což je další podmínka uvedená v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

- 154 V bodě 180 napadeného rozsudku Soud rozhodl, že ze samotného znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 vyplývá, že toto ustanovení se týká významu dotčeného označení, a nikoli významu jeho užívání a že význam tohoto označení je třeba chápat jako zeměpisný rozsah jeho ochrany, který nesmí být pouze místní.
- 155 V tomto bodě je napadený rozsudek stížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- 156 Označení, u něhož je zeměpisný rozsah ochrany pouze místní, je zajisté třeba považovat za označení, jehož význam je pouze místní. Z toho však nevyplývá, že podmínka stanovená v uvedeném čl. 8 odst. 4 je splněna ve všech případech pouze na základě toho, že ochrana dotčeného označení se vztahuje na území, které nelze považovat za pouze místní, v projednávané věci proto, že území ochrany přesahuje území původu.
- 157 Společným předmětem obou podmínek stanovených v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 je totiž omezit kolize mezi označeními tak, že se zabrání tomu, aby starší právo, které není dostatečně charakteristické, tj. vlivné a významné v obchodním styku, mohlo bránit zápisu nové ochranné známky Společenství. Taková možnost námitek musí být vyhrazena označením, která jsou skutečně přítomná na příslušném trhu.
- 158 Význam označení tedy nemůže záviset pouze na zeměpisném rozsahu jeho ochrany, protože kdyby tomu tak bylo, označení, u něhož není rozsah ochrany pouze místní, by pouze na základě této skutečnosti mohlo zabránit zápisu ochranné známky Společenství, a to i kdyby bylo užíváno v obchodním styku pouze okrajově.

- 159 Z toho vyplývá, že aby mohlo označení, které je uplatňováno na podporu námitek, zabránit zápisu nového označení, musí být skutečně užíváno dostatečně významným způsobem v obchodním styku a mít zeměpisný rozsah, který není pouze místní, to znamená, že pokud lze považovat území ochrany tohoto označení za jiné než místní, k tomuto užívání dochází na podstatné části tohoto území.
- 160 Za účelem určení, zda tomu tak je, je třeba zohlednit dobu a intenzitu užívání tohoto označení jako rozlišovacího prvku pro jeho adresáty, jimiž jsou jak kupující a spotřebitelé, tak dodavatelé a konkurenti. V tomto ohledu je relevantní zejména užívání označení v reklamě a obchodní korespondenci.
- 161 Vzhledem k tomu, že – jak bylo uvedeno v bodě 159 tohoto rozsudku – je třeba přezkoumat užívání dotčeného značení v obchodním styku na nikoli místní části území jeho ochrany, se Soud rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, jak tvrdí společnost Anheuser-Busch v rámci druhé části svého prvního důvodu a OHIM v rámci svého prvního důvodu, tím, že v bodě 167 napadeného rozsudku rozhodl, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nevyžaduje, aby dotčené označení bylo předmětem užívání na území jeho ochrany a že může stačit užívání na jiném území, než na kterém je chráněno, a to i při neexistenci jakéhokoliv užívání na území ochrany.
- 162 Jen na území ochrany označení, ať už jde o celé toto území nebo pouze jeho část, totiž použitelné právo přiznává označení výlučná práva, která mohou kolidovat s ochrannou známkou Společenství.

- 163 Ostatně posouzení podmínky týkající se užívání v obchodním styku musí být provedeno odděleně pro každé z území, kde je právo, které je uplatňováno na podporu námitek, chráněno. Význam označení tedy nelze v projednávaném případě vyvozovat z kumulativního posouzení užívání označení na obou relevantních územích, tedy rakouském území v případě ochrany na základě dotčených dvoustranných dohod a francouzském území v případě ochrany na základě Lisabonské dohody.
- 164 Jak uvádí společnost Anheuser-Busch a OHIM, Soud se dopustil nesprávného právního posouzení rovněž tím, že v bodě 169 napadeného rozsudku rozhodl, že stačí prokázat užívání dotčeného označení v obchodním styku před zveřejněním přihlášky ochranné známky, a nikoliv nejpozději ke dni podání této přihlášky.
- 165 V tomto ohledu je napadený rozsudek přinejmenším ne zcela soudržný, jelikož v uvedeném bodě 169 Soud odkazuje *per analogiam* na to, co je vyžadováno v případě starších ochranných známek uplatňovaných na podporu námitek, zatímco v bodě 166 téhož rozsudku Soud odmítl, a to právem, jak bylo řečeno v bodě 142 tohoto rozsudku, použití podmínky skutečného užívání stanovené pro starší ochranné známky *per analogiam* na starší práva uplatňovaná na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 166 Kromě toho, jak uvedl generální advokát v bodě 120 svého stanoviska, na podmínku užívání označení uplatňovaného na podporu námitek v obchodním styku je třeba uplatnit stejné časové kritérium, jaké je výslovně stanoveno v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 stran nabytí práva k takovému označení, tj. kritérium dne podání přihlášky ochranné známky Společenství.

167 Zejména s ohledem na značnou dobu, která může uplynout mezi podáním přihlášky a jejím zveřejněním, může použití tohoto kritéria lépe zaručit, že uváděné užívání dotčeného označení je skutečným užíváním, a nikoliv jednáním, jehož účelem je pouze zabránit zápisu nové ochranné známky.

168 Kromě toho užívání dotčeného označení výlučně nebo převážně během doby mezi podáním přihlášky ochranné známky Společenství a zveřejněním této přihlášky není obecně dostatečné k prokázání, že toto označení je předmětem užívání v obchodním styku prokazujícího, že má dostatečný význam.

169 Z výše uvedeného vyplývá, že i když výtky společnosti Anheuser-Busch týkající se pojmů skutečného užívání, užívání v obchodním styku a bezplatných dodávek musí být odmítnuty, druhá a třetí část prvního důvodu uváděného touto společností, jakož i první důvod uvedený OHIM, jsou opodstatněné, jelikož napadený rozsudek je stížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení podmínek uvedených v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Soud totiž neprávem dospěl k závěru, že zaprvé význam dotčeného označení, který nemůže být pouze místní, musí být posouzen výlučně v závislosti na rozsahu území ochrany dotčeného označení, aniž je zohledněno jeho užívání na tomto území, zadruhé územím relevantním pro posouzení užívání tohoto označení není nutně území jeho ochrany a zatřetí toto označení nemusí být nutně užíváno přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení ustanovení čl. 8 odst. 4 ve spojení s čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94

– Argumentace účastníků řízení

- 170 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku společnost Anheuser-Busch Soudu vytýká, že porušil ustanovení čl. 8 odst. 4 ve spojení s čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94, když v bodě 199 napadeného rozsudku rozhodl, že odvolací senát pochybil, když nezohlednil všechny skutkové a právní okolnosti relevantní k určení, zda právní předpisy dotyčného členského státu, uplatňované na základě uvedeného čl. 8 odst. 4, poskytují společnosti Budvar právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 171 Společnost Anheuser-Busch Soudu vytýká, že porušil čl. 74 odst. 1 nařízení 40/94, když v bodě 193 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že odvolací senát byl povinen obeznámit se z moci úřední, způsobem, který považoval za účelný, s vnitrostátními právními předpisy, včetně judikatury soudů dotyčného členského státu, jelikož tyto právní předpisy lze považovat za skutečnosti všeobecně známé, a že, vedle důkazů předložených v tomto ohledu účastníky řízení, se měl u uvedených účastníků nebo jakýmkoli jiným způsobem seznámit s výsledkem řízení probíhajících u uvedených soudů.
- 172 Takovým rozhodnutím Soud podle společnosti Anheuser-Busch porušil zásadu rovnosti zbraní v námitkovém řízení, jelikož stanovisko, které zaujal, znamená, že v případě pouhého tvrzení ze strany osoby podávající námitky, která se dovolává vnitrostátního práva na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, musí přihlašovatel ochranné známky Společenství zkoumat vnitrostátní právo a judikaturu.

- 173 Napadený rozsudek je podle společnosti Anheuser-Busch v tomto bodě v rozporu zejména se zásadou uvedenou v článku 74 nařízení č. 40/94, podle níž v rámci námitek vycházejících z čl. 8 odst. 4 téhož nařízení nese důkazní břemeno osoba podávající námítky, zejména v souvislosti s prokázáním toho, že dotčené označení poskytuje této osobě právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 174 Z uvedeného čl. 74 odst. 1 podle jejího názoru vyplývá, že v rámci námitkového řízení je přezkum ze strany OHIM omezen na skutečnosti předložené účastníky řízení a uvedený úřad není povinen informovat se o takových skutečnostech z moci úřední.
- 175 Vnitrostátní právo, včetně judikatury soudů dotyčného členského státu, v projednávané věci týkající se otázky, zda zeměpisné označení může být soudně chráněno, však představuje součást skutkového stavu a takové skutkové okolnosti nelze považovat za všeobecně známé skutečnosti, ohledně kterých je OHIM povinen provést šetření z moci úřední.
- 176 Společnost Anheuser-Busch tvrdí, že Soud v bodě 195 napadeného rozsudku zvolil nesprávné kritérium k posouzení toho, zda osoba podávající námítky dostatečně prokázala, že uplatňované označení poskytuje svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, a sice prokázání abstraktní existence vnitrostátních ustanovení, která mohou být základem práva umožňujícího zabránit užívání pozdějšího označení.
- 177 V takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, měl podle společnosti Anheuser-Busch odvolací senát pravomoc na základě řady důkazů předložených touto společností a ukazujících, že dotčené označení nemůže být soudně chráněno ani ve Francii ani v Rakousku, rozhodnout, že v rozporu se zásadou, že důkazní břemeno nese osoba podávající námítky, společnost Budvar nepředložila důkaz o tom, že má právo zakázat užívání pozdější ochranné známky. Takové rozhodnutí by ostatně

nezpůsobilo osobě podávající námitky újmu s konečnou platností, jelikož ta může vždy zpochybnit ochrannou známku po jejím zápisu prostřednictvím řízení o zrušení.

- 178 Svým druhým důvodem OHIM Soudu vytýká, že porušil čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94. Bod 193 napadeného rozsudku je v tomto ohledu podle jeho názoru stížen vadou spořivající v nesprávném právním posouzení.
- 179 OHIM poukazuje na to, že v judikatuře předcházející napadenému rozsudku měl Soud za to, že rozhodnutí vnitrostátních soudů nepředstavují „všeobecně známé skutečnosti“, které může OHIM přezkoumávat z moci úřední.
- 180 OHIM má za to, že ve specifickém kontextu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 vnitrostátní soudní rozhodnutí představují skutečnosti, které mohou prokázat „rozsah ochrany tohoto práva“ ve smyslu pravidla 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95, což je důkaz, který musí být podle tohoto pravidla předložen osobou podávající námitky.
- 181 Přinejmenším v případě, kdy přihlašovatel ochranné známky Společenství předloží vnitrostátní soudní rozhodnutí uvádějící, že námitky proti pozdější ochranné známce na základě práv uplatňovaných v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nebyly přijaty, jako to podle OHIM učinila společnost Anheuser-Busch, přísluší osobě podávající námitky, aby předložila opačný důkaz o tom, že tato rozhodnutí byla zrušena, aby tak prokázala skutečný rozsah ochrany práv, jichž se dovolává.

- 182 OHIM tvrdí, že v takové situaci nemohl Soud vyžadovat, jak učinil v bodě 193 napadeného rozsudku, aby OHIM tento důkaz přezkoumal z moci úřední, aniž tím porušil rovnováhu procesních povinností a práv účastníků řízení, jak ji nastoluje čl. 76 odst. 1 nařízení č. 40/94.
- 183 Společnost Budvar má za to, že Soud neporušil čl. 8 odst. 4 písm. b) a čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94, když uložil OHIM povinnost obeznámit se z moci úřední s vnitrostátním právem dotyčného členského státu.
- 184 Taková povinnost je podle jejího názoru přiměřená a je nadto v souladu s čl. 76 odst. 1 nařízení č. 40/94, který OHIM přiznává pravomoc přijmout určitá opatření v rámci dokazování.
- 185 Společnost Budvar rovněž uvádí, že analýza provedená společností Anheuser-Busch v rámci jejího druhého důvodu ve skutečnosti souvisí s jejím prvním důvodem, podle něhož má OHIM pravomoc posoudit platnost starších práv uplatňovaných na podporu námitek. Ze stejných důvodů, jako byly uvedeny v odpovědi na první důvod, má společnost Budvar zato, že druhý důvod musí být zamítnut.

– Závěry Soudního dvora

- 186 Svým druhým důvodem, který se týká bodů 184 až 199 napadeného rozsudku, společnost Anheuser-Busch a OHIM poukazují na to, že Soud neprávem rozhodl, že odvolací senát pochybil, když nezohlednil všechny skutkové a právní okolnosti relevantní k určení, zda podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 právní předpisy dotyčného členského státu poskytují společnosti Budvar právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

- 187 Tento důvod směřuje zejména proti bodu 193 napadeného rozsudku, v němž Soud podle jejich názoru neprávem rozhodl, že v projednávaném případě byl odvolací senát povinen informovat se z úřední povinnosti o výsledku soudního řízení zahájeného společností Budvar u Oberster Gerichtshof, soudu rozhodujícího v posledním stupni v Rakousku, proti rozsudku, z něž má vyplývat, že společnost Budvar nemohla zakázat užívání pozdější ochranné známky na základě označení „Bud“, jak je chráněno podle dotčených dvoustranných smluv.
- 188 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 4 písm. b) uvedeného nařízení stanoví podmínku, podle níž podle právních předpisů členského státu, které se vztahují na označení uplatňované na základě tohoto ustanovení, toto označení poskytuje svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 189 Nadto v souladu s čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94 břemeno prokázání toho, že tato podmínka je splněna, nese v řízení před OHIM osoba podávající námitky.
- 190 V tomto kontextu a s ohledem na starší práva uplatňovaná v projednávaném případě Soud v bodě 187 napadeného rozsudku právem usoudil, že je třeba zohlednit zejména uplatňovanou vnitrostátní právní úpravu uváděnou na podporu námitek a soudní rozhodnutí vydaná v dotčeném členském státě, a že na tomto základě musí osoba, která podává námitky, prokázat, že dotčené označení spadá do působnosti právních předpisů členského státu uplatňovaných na podporu námitek a že umožňuje zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 191 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Anheuser-Busch v rámci svého druhého důvodu, Soud v bodě 195 napadeného rozsudku právem rozhodl, že osoba podávající námitky musí pouze prokázat, že má právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, a nelze od ní vyžadovat, aby prokázala, že toto právo vykonala v tom smyslu, že skutečně dosáhla zákazu takového užívání.

- 192 V tomto bodě není tedy druhý důvod uplatňovaný společností Anheuser-Busch na podporu jejího kasačního opravného prostředku opodstatněný.
- 193 Vyplývá z toho rovněž, že Soud v bodě 195 napadeného rozsudku právem rozhodl ohledně ochrany označení původu „bud“ zapsaného na základě Lisabonské dohody ve Francii, že odvolací senát nemohl vycházet z toho, že ze soudního rozhodnutí vydaného v tomto členském státě vyplývá, že společnost Budvar nebyla schopna doposud distributorovi společnosti Anheuser-Busch zabránit v tom, aby ve Francii prodával pivo pod ochrannou známkou BUD, aby na základě toho učinil závěr, že společnost Budvar neprokázala, že podmínka týkající se práva zakázat užívání pozdější ochranné známky na základě uplatňovaného označení je splněna.
- 194 Tento důvod sám o sobě stačil ke konstatování, že v tomto bodě jsou sporná rozhodnutí stran dotčeného staršího práva, tedy ochrany na základě Lisabonské dohody, neplatná.
- 195 Kromě toho v bodě 192 napadeného rozsudku Soud poukázal na to, že odvolací senát pouze odkázal na soudní rozhodnutí vydaná ve Francii a v Rakousku, aby dospěl k závěru, že společnost Budvar neprokázala, že dotčené označení jí poskytuje právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 196 Soud však konstatoval, že žádné z uvedených rozhodnutí nenabýlo právní moci, a v téže bodě 192 rozhodl, že odvolací senát nemohl svůj závěr založit pouze na těchto rozhodnutích a měl zohlednit rovněž ustanovení vnitrostátních právních předpisů uplatněná společností Budvar v rámci námitkového řízení, aby přezkoumal, zda podle těchto ustanovení má společnost Budvar na základě uplatňovaného označení právo zakázat pozdější ochrannou známku.

- 197 V tomto bodě Soud právem konstatoval, že sporná rozhodnutí jsou stížena vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- 198 V tomto ohledu je třeba připomenout, že – jak uvedl Soud v bodech 192 a 193 napadeného rozsudku – ačkoliv si odvolací senát byl vědom toho, že soudní rozhodnutí uváděná společností Anheuser-Busch nejsou konečná, jelikož byla napadena opravným prostředkem u vnitrostátního soudu vyššího stupně, přesto vycházel výlučně z těchto rozhodnutí a rozhodl, že podmínka stanovená v čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94 není splněna z důvodu, že rozsudek vydaný v Rakousku spočívá na skutkových zjištěních, jejichž přezkum soudem nejvyššího stupně je „málo pravděpodobný“, a rozsudek francouzského soudu prokazuje, že společnost Budvar „nebyla schopna doposud distributorovi společnosti Anheuser-Busch zabránit v tom, aby ve Francii prodával pivo pod ochrannou známkou BUD“.
- 199 Ze sporných rozhodnutí tak vyplývá, že odvolací senát založil své rozhodnutí, že společnost Budvar neprokázala splnění podmínky stanovené v čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94, na nesprávných důvodech.
- 200 Pokud jde o rozhodnutí vydané francouzským soudem, v bodě 193 tohoto rozsudku již bylo řečeno, že důvod, z něhož vycházel odvolací senát, je založen na požadavku, který z uvedeného ustanovení nevyplývá, a že sporná rozhodnutí jsou proto protiprávní.
- 201 Pokud jde o rozhodnutí vydané rakouským soudem, kdyby měl odvolací senát za to, že toto rozhodnutí je nedostatečné k prokázání toho, že podmínka stanovená v čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/97 je splněna, měl tuto nedostatečnost konstatovat

a vyvodit z toho, že vzhledem k tomu, že společnost Budvar nepředložila OHIM rozsudek Oberster Gerichtshof potvrzující, že má právo zakázat pozdější ochrannou známku, tato společnost na rozdíl od toho, co vyžaduje čl. 74 odst. 1 uvedeného nařízení, neprokázala, že uvedená podmínka byla splněna.

²⁰² Je však nutno konstatovat, jako to učinil Soud v bodech 192 a 193 napadeného rozsudku, že odvolací senát postupoval zcela jinak.

²⁰³ Je totiž nesporné, že tento senát odkázal pouze na rozhodnutí rakouského soudu uvedené společností Anheuser-Busch a z něj vyvodil, že společnost Budvar nemá právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, a to z důvodu, že toto rozhodnutí je založeno na skutkových zjištěních, u nichž je „málo pravděpodobné“, že je soud rozhodující v posledním stupni zpochybní.

²⁰⁴ Avšak stejně jako odvolací senát v projednávaném případě nemohl nahradit svým vlastním posouzením platnosti starších práv uplatňovaných na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č 40/94 posouzení příslušných vnitrostátních soudů, jak již bylo řečeno v bodě 95 tohoto rozsudku, nemohl odvolací senát ani bez dalšího vyloučit vliv budoucího rozsudku Oberster Gerichtshof na otázku, zda je splněna podmínka stanovená v čl. 8 odst. 4 písm. b) uvedeného nařízení, a to když jej společnost Budvar informovala o tom, že proti uplatňovanému rozhodnutí podala k tomuto vnitrostátnímu soudu opravný prostředek a odvolací senát takový vliv vyloučil na základě vlastního posouzení pravděpodobnosti zpochybnění tohoto rozhodnutí.

- 205 Vzhledem k tomu, že je nesporné, jak bylo konstatováno v bodě 96 tohoto rozsudku v rámci přezkumu prvního důvodu uplatněného společností Anheuser-Busch, která – jak správně uvedla společnost Budvar – úzce souvisí s jejím druhým důvodem, že starší právo uplatňované společností Budvar na základě dotčených dvoustranných smluv s účinkem v Rakousku nebylo prohlášeno za neplatné konečným soudním rozhodnutím, proti kterému nebylo možné podat ke dni, kdy odvolací senát přijal sporná rozhodnutí, opravný prostředek, nemohl uvedený senát založit svůj závěr, že společnost Budvar nemá na základě uvedeného staršího práva právo zakázat užívání ochranné známky Bud, pouze na soudním rozhodnutí, které ještě nebylo konečné a bylo napadeno opravným prostředkem.
- 206 Jediným závěrem, který bylo možné z takového soudního rozhodnutí vyvodit, byl ten, že dotčené starší právo bylo sice zpochybněno, ale stále existuje.
- 207 Vzhledem k tomu, že toto starší právo nadále existovalo, otázka, zda přiznávalo osobě podávající námitky právo zakázat pozdější ochrannou známku ve smyslu čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94, měla vést k přezkumu, jak bylo řečeno v bodě 190 tohoto rozsudku, zda tato osoba prokázala, že dotčené označení spadá do působnosti právních předpisů členského státu uplatňovaných na podporu námitek, a zda umožňuje zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 208 V tomto ohledu přitom Soud v bodě 192 napadeného rozsudku uvedl, že společnost Budvar se před odvolacím senátem dovolávala nejen ustanovení dotčených dvoustranných smluv, ale i ustanovení rakouského práva, která podle této osoby podávající námitky mohou odůvodnit její právo zakázat pozdější ochrannou známku Bud. Jak konstatoval Soud v témže bodě 192, odvolací senát však tato ustanovení nezohlednil a neuvedl ani skutečnosti, které by mohly jejich použitelnost v projednávaném případě zpochybnit.

- 209 Takové úvahy, jaké jsou uvedeny v bodech 192 a 195 napadeného rozsudku, mohou odůvodnit závěr, ke kterému dospěl Soud v bodě 199 napadeného rozsudku, podle něhož odvolací senát pochybil, když nezohlednil všechny skutkové a právní okolnosti relevantní k určení, zda na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 právní předpisy dotyčného členského státu přiznávají společnosti Budvar právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.
- 210 Z toho vyplývá, že pokud Soud v bodě 193 napadeného rozsudku v podstatě dodal, že povinnost OHIM obeznámit se z moci úřední se všeobecně známými skutečnostmi, včetně vnitrostátních právních předpisů dotyčného členského státu, znamená, že v projednávaném případě se odvolací senát „mohl“ u účastníků řízení nebo jakýmkoli jiným způsobem seznámit s výsledkem řízení zahájeného u Oberster Gerichtshof, tento bod odůvodnění, i kdyby znamenal skutečnou povinnost odvolacího senátu informovat se z moci úřední o takovém řízení a představoval tak nesprávné právní posouzení, jak tvrdí společnost Anheuser-Busch a OHIM, nemůže zpochybnit závěr Soudu stran protiprávnosti sporných rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají přezkoumání podmínky stanovené v čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94.
- 211 Podle ustálené judikatury nemohou důvody namířené proti odůvodnění rozhodnutí Soudu uvedenému jen pro úplnost zapříčinit zrušení tohoto rozhodnutí, takže jsou tyto důvody irelevantní (viz zejména rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørdindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 148).
- 212 Otázkou, zda se odvolací soud měl nebo mohl obeznámit z moci úřední s výsledkem dotčeného soudního řízení, však Soud přezkoumal jen pro úplnost, jelikož v projednávaném případě, jak bylo připomenuto v bodě 204 tohoto rozsudku, uvedl, že odvolací senát usoudil na základě vlastního posouzení pravděpodobnosti změny dotčeného soudního rozhodnutí, že není třeba se s tímto výsledkem obeznámit a že má k dispozici veškeré informace k ověření toho, zda je podmínka stanovená v čl. 8

odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94 splněna, a k učinění závěru, že v projednávaném případě tomu tak není.

- 213 Z toho vyplývá, že druhý důvod uplatněný společností Anheuser-Busch a OHIM, směřuje v rozsahu, v němž se týká bodu 193 napadeného rozsudku, proti odůvodnění tohoto rozsudku uvedenému jen pro úplnost a i kdyby byl odůvodněný, nemůže vést ke zrušení tohoto rozsudku.
- 214 Druhý důvod uplatněný společností Anheuser-Busch na podporu jejího kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout jako částečně neopodstatněný a částečně irelevantní a druhý důvod uplatněný OHIM je třeba zamítnout jako irelevantní.
- 215 Za těchto podmínek je třeba napadený rozsudek zrušit v rozsahu, v němž Soud, pokud jde o výklad čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, neprávem dospěl k závěru, že zaprvé význam dotčeného označení, který nemůže být pouze místní, musí být posouzen výlučně v závislosti na rozsahu území ochrany tohoto označení, aniž je zohledněno jeho užívání na tomto území, zadruhé územím relevantním pro posouzení užívání uvedeného označení není nutně území jeho ochrany a zatřetí toto označení nemusí být nutně užíváno přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství.

K žalobě podané k Soudu

- 216 Z článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

- 217 V projednávaném případě Soud vyhověl výtce společnosti Budvar, která je součástí druhé části jejího jediného žalobního důvodu a kterou tato společnost zpochybnila to, jak odvolací senát uplatnil podmínku týkající se užívání označení, jehož význam není pouze místní, v obchodním styku, jak je stanovena v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.
- 218 V bodě 215 tohoto rozsudku bylo přitom konstatováno, že pokud jde o uplatnění této podmínky, napadený rozsudek je stížen trojí vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- 219 Za účelem posouzení žalobního důvodu, který společnost Budvar zakládá na tom, jak odvolací senát uplatnil podmínku týkající se užívání označení, jehož význam není pouze místní, v obchodním styku, je nezbytné posoudit důkazní hodnotu skutkových okolností, které mohou prokázat, že v projednávaném případě je tato podmínka, jak byla vymezena v tomto rozsudku, splněna, přičemž mezi tyto skutkové okolnosti patří zejména dokumenty předložené společností Budvar, které jsou zmíněny v bodech 171 a 172 napadeného rozsudku.
- 220 Z toho vyplývá, že stav sporu nedovoluje, aby Soudní dvůr vydal sám konečné rozhodnutí, takže je třeba vrátit věc zpět Tribunálu, aby žalobu společnosti Budvar přezkoumal a rozhodl o uvedeném žalobním důvodu.

K nákladům řízení

- 221 Vzhledem k tomu, že se věci vrací zpět Tribunálu, je třeba rozhodnout o nákladech řízení souvisejících s tímto řízením o kasačním opravném prostředku později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 16. prosince 2008, Budějovický Budvar v. OHIM – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06), se zrušuje v rozsahu, v němž Soud, pokud jde o výklad čl. 8 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 422/2004 ze dne 19. února 2004, neprávem dospěl k závěru, že zaprvé význam dotčeného označení, který nemůže být pouze místní, musí být posouzen výlučně v závislosti na rozsahu území ochrany tohoto označení, aniž je zohledněno jeho užívání na tomto území, zadruhé územím relevantním pro posouzení užívání uvedeného označení není nutně území jeho ochrany a zatřetí toto označení nemusí být nutně užíváno přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství.**

- 2) **Ve zbývajících částech se kasační opravný prostředek zamítá.**

- 3) **Spojené věci T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06 se vrací Tribunálu Evropské unie k rozhodnutí.**

- 4) **O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Podpisy.